

UNA MODA COM UNA ALTRA

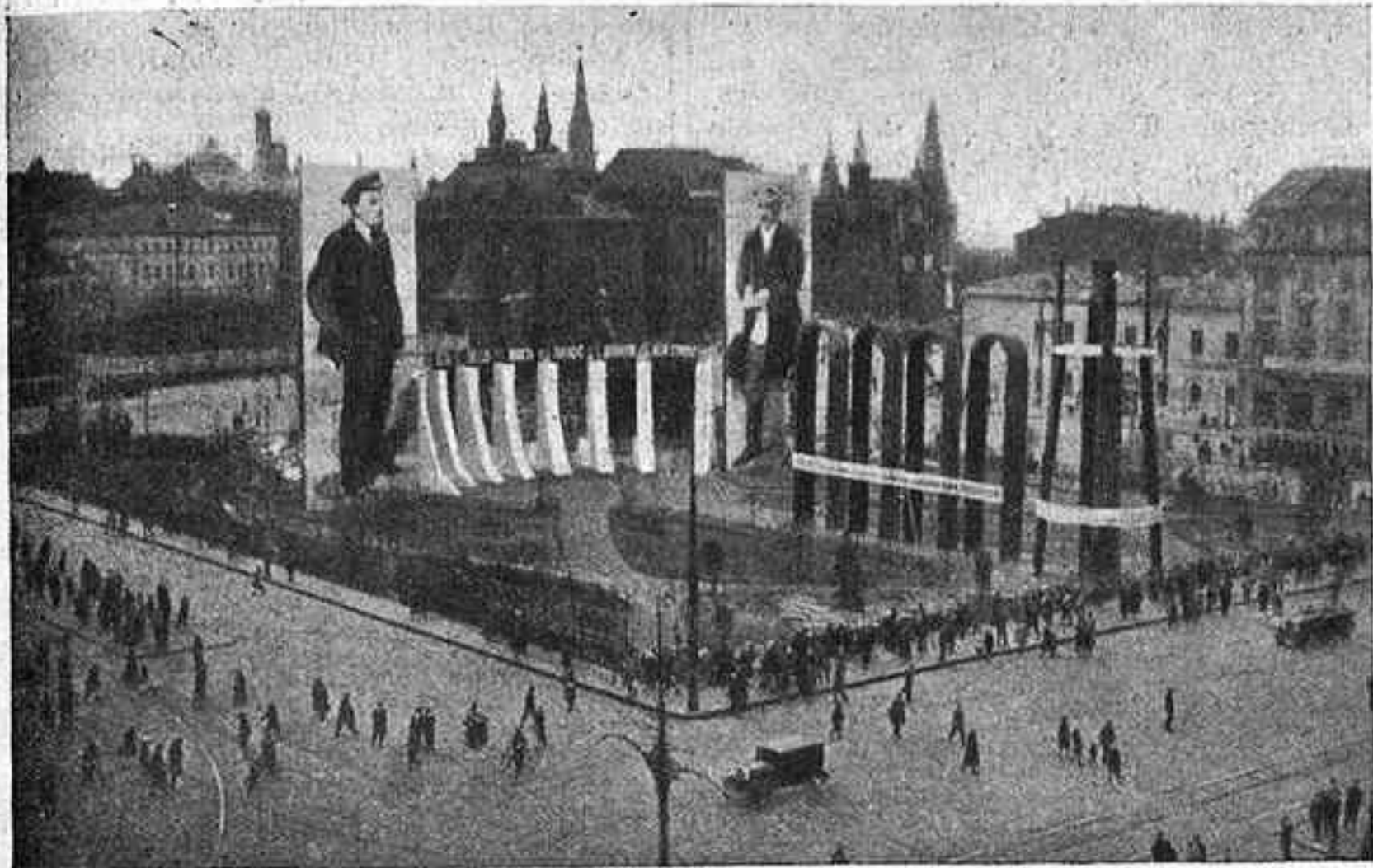
El marxisme i la joventut

En aquesta recent discussió sobre el valor de la història, estem al costat de Léon Daudet i contra Paul Valéry. Per diversos raons, entre les més convincents perquè la nostra època, com totes les èpoques, ha de saber-se defensar de les utopies intel·lectuals i socials...

sofía de la vida, una cultura, un pensament. Marx començava amb Das Kapital fent una crítica de l'escola manchesteriana i una mica sorprès de la seva audàcia escrivia en un pròleg, a tall d'excusa, els versos del Dant:

Seguí il tuo corso e lascia dir le genti!

Però els seus seguidors han creat la teologia marxista i aquella doctrina crítica i subhegeliana es convertia en un panecon-

Efígies gegantines de Lenin i de Stalin en una plaça de Moscou

nyats i en comptes d'abandonar-nos a uns destins tràgics sabrem corregir amb la raó, la intolerància dels que només volen canviar-los perquè no tenen el valor d'arreglar-los.

No és, però, aquest escepticisme social el que avui ens importa. Voldríem parlar d'una de tantes modes ideològiques que s'han infiltrat ací com un reflex de les preocupacions d'altres països. Amb la diferència que ací ha agafat de seguida el to impertinent i desdenyós que caracteritza el nostre tarannà.

En referir a aquesta cultura pseudo-marxista que domina absolutament els nuclis de joventut i que, cosa greu, per una degeneració i una manca de tradició cultural, ha envaït els estadis de la nostra política i del nostre periodisme.

Una part considerable de joventut, sobretot la que freqüenta els cursos culturals nocturns o comença una carrera universitària, està convençuda que aquest pseudo-marxisme és una mena de panacea intel·lectual i amb la seva ajuda els problemes d'ara es resolen matemàticament. La cultura és el marxisme: però el marxisme és molt complicat.

La divulgació de llibres escrits sota el signe d'aquest poncif ha acabat d'arrodonir la malaventura. En un llibre de dues-centes pàgines hi ha la interpretació marxista de la història, i els incondicionals que l'han llegit tenen un grapat de fórmules que es tallien molta feina.

En el moment en què aquesta religió fa ací tants adeptes, veiem com les joventuts d'altres països reaccionen contra el marxisme i reivindiquen brillantment les preocupacions intel·lectuals més nobles, tor i bastint una crítica dels conceptes marxistes.

misme que — paradoxalment — podia servir els fins del proletariat industrial. A Catalunya ha començat la propagació d'aquest poncif. Val a dir que fins ara ha estat un pretext per als temperaments brillants que hi han trobat un instrument adequat a llur fantasia i un vocabulari fàcilment adaptable.

Amb tot, aquest moviment, modest com és, té una importància considerable perquè ha influït molt a crear la falsedat política que domina el país. Un examen atent d'aquest pseudo-marxisme ens seria molt útil perquè en deriven les equivocacions més voluminoses de la nostra política actual.

Aquesta fórmula marxista pot servir per a dividir la societat en dos grups, la lluita dels quals és tot un programa polític. La feblesa de la nostra política prové del fet d'haver abandonat els principis bàsics del catalanisme, que és una doctrina d'una actualitat frapant i que exigeix l'abandó d'aquesta fórmula primària dels grups, per treballar de cara a l'Estat, considerant que la grandesa de l'Estat suposa la grandesa dels estaments que hi viuen.

El dilema urgent de la creació d'una crítica intel·ligent que tingui cura dels factors històrics, la ignorància dels quals està fent un mal irreparable a Catalunya.

El dilema urgent de la creació d'una crítica intel·ligent que tingui cura dels factors històrics, la ignorància dels quals està fent un mal irreparable a Catalunya.

GUTENBERG, S. A. Maquinària, Tipus, Filetatge de bronze, Tintes i Utilitatge per les Arts Gràfiques. Agullers, 1 i Via Laietana, 4. Tel. 15524 - BARCELONA

Societat Espanyola de Carbur Metàl·lics. Correu: Apartat 190 BARCELONA. Tel. "Carburas". CARBUR DE CALCI; Fàbriques a Berga (Barcelona) i Corcubion (Corunya); OXIGEN 99 % DE PURESA; Fàbriques a Barcelona, València i Còrdova; ACETILEN DISSOLT; Fàbriques a Barcelona, Madrid, València i Còrdova; FERRO MANGANES i FERRO SILICI; SOCARRIMAT i SECAT de fils i peces seda, cotó i altres teixits; CALEFACCIÓ INDUSTRIAL de laboratoris i domèstica; GENERADORS, BUIFADORS, MANOMETRES, materials d'aportació per la SOLDADURA AUTOGENA. PRESSUPOSTOS, ESTUDIS, CONSULTES I ASSAIGS GRATIS

Mirant a fora

El vot de les dones

Copiem de L'Èvénement, de París, del 18 del corrent: «Una vegada més, per 175 vots contra 118, el Senat ha refusat d'incloure en la seva ordre del dia la proposició que tendeix a atorgar a les dones franceses el dret de votar.»

Matrimoni per força

Diuen que Mussolini no vol tolerar més que hi hagi funcionaris solters, sota pena de perdre l'empleu si es volen conservar celibataris. La pensada no és nova. A Esparta, els concos, exclosos de totes les funcions públiques, foren condemnats diverses vegades, en una mena de «Bòria avall», a desfilat tots nuels pel carrer, en ple carrer, en ple hivern, entremig d'una multitud que els tirava tronxes de col. I al començament de la Revolució francesa, en alguns departaments, foren celebrats, per força, matrimonis «en nom de la llei», alguns dels quals donaren bon resultat.

Gus Winkler

Gus Winkler, que acaba de morir a Chicago, era un gangster de marca i un dels principals lloctinens d'Al Capone quan aquest era a l'apogeu. Diuen que era ell el que manejava la metralladora el dia històric de la matança de Sant Valentí, en aquell garatge on foren arrengrats set rivals contra la parel, tots els quals foren executats així, sense altra forma de procés.

Shaw i Hitler

G. B. S. s'havia proclamat marxista i soviètic. Fou ben rebut a Rússia, on les seves obres són prou difoses. Aquest marxisme li havia proporcionat d'ésser posat a la llista negra hitleriana. Però Shaw no bada, i ara ha atorgat un interviu a un redactor de l'Europäische Rundschau que és un ditrambe de Hitler.

Majories i minories

Hitler està tot orgullós dels resultats del plebiscit, en el qual ha obtingut el 95% per cent de vots, entre els de molts interns als camps de concentració, detall sobre el qual, no se sap si per manca de pudícia o per inconsciència, insisteix la premsa alemanya.

Historieta americana

El primer dia, va fer un discurs. El segon dia, espatllà els bancs. El tercer dia, arruïnà els agricultors. El quart dia, creà la N.R.A. El cinquè dia, la suprimí. El sisè dia, matà el dòlar. Aleshores se li aparegué el Pare Etern i li digué: «Si el setè dia no suprimeixes la prohibició, aquests desagrats són capaços de despatxar-te.»

EXTREM ORIENT

Rússia a Manxúria i Mongòlia

L'esfondrada del règim tsarista no interompi per res el pla rus d'avanç a l'Extrem Orient; encara que amb fins diferents, el govern dels soviets l'adoptà. Cercant d'al·leugerir la situació del país immediatament després de la revolució, els soviets, com a mesura de salvació, provaren d'obtenir privilegis econòmics en la vasta àrea que s'estén des de la Mongòlia Exterior, contigua a llur territori, pel Kholumbair en la Mongòlia Interior, fins a la Manxúria Septentrional amb Kharbin com a centre. Les se-

de l'autonomia i en comptes d'això es posà sota la jurisdicció de la província de Heilungkiang i introduït un sistema prefectoral. En els darrers anys, però, la propaganda soviètica a la Mongòlia Interior, d'emancipació dels pobles oprimits, que és duta a terme des de la Mongòlia Exterior, ha estimulat el desvetllament nacional d'aquest poble, i hi ha hagut moltes intrigues i motins a Kholumbair per a la realització de la Més Gran República Mongol gràcies a la unió d'ambdues Mongòlies.

Carrer del barri modern de Kharbin

ves activitats en aquesta darrera regió amb el ferrocarril de l'Est xinès com a base, toparen amb els interessos del Japó, i encara que llurs activitats polítiques han hagut de restringir-se, llur influència econòmica és tan forta com sempre.

La Rússia imperial ajudà la Mongòlia Exterior a fer-se independent de la dinastia Xing (1636-1911), però durant la revolució russa, Xina se'n tornà a apoderar. En juliol de 1921 els exercits roigs foren tramesos a la Mongòlia Exterior amb la intenció de subjugar l'exèrcit blanc manat per Ungern i ocuparen Urga. Feren que el poble hi establís un govern revolucionari roig i provaren de bolxevitzar la Mongòlia Exterior fent-li adoptar un sistema d'administració soviètica.

En maig de 1924, aprofitant la mort de Djebtsung Damba, popularíssim entre el poble de la Mongòlia Exterior com a monarca nominal i Hutukoto, el Buda vivent, el govern rus ajudà el partit revolucionari dels joves mongols, que estava en relacions amb la III Internacional, i feren empresonar no sols russos blancs, sinó també els mirats com a sinòfils i els antibolxevistes en general. Poto, el cap del govern revolucionari, fou un d'ells. El tron fou abolit a l'últim, i el 9 de juliol, fou proclamada la República de la Mongòlia Exterior. El novembre del mateix any tenia lloc a Urga una Gran Assemblea Nacional Mongol. Urga tornà a pendre el nom d'Ulan Bator Hota (Capital del Genet Roig) i fou aprovada la declaració dels drets nacionals dels treballadors mongols.

La Constitució de Mongòlia, votada en l'Assemblea, no ofereix diferència de principi amb la de la U. R. S. S. El desembre del mateix any s'organitzava el sistema administratiu d'acord amb la Constitució. En aparença, els homes directament responsables són els de la Mongòlia Exterior, però els dirigents en realitat són russos o buriats, designats pel govern dels soviets, i encara que la Constitució estipuli que la resolució dels afers polítics pertoca al Consell, en realitat són controlats per ells.

Ja fa prop de deu anys que està establerta la República de la Mongòlia Exterior. Tots els llocs importants està ocupats per russos, buriats i mongols comunistes i membres del partit revolucionari dels joves mongols, i la sovièticació continua en tots els aspectes. Aduch hi ha G. P. U., organisme privilegiat i que no consent la imixció d'altres organismes.

Amb ocasió del moviment d'independència de Kholumbair, aquell any, el govern rus concentrà la divisió de Kamchatka a Dauria, i el govern de la Mongòlia Exterior repartí forces de cavalleria al llarg de la frontera. A més a més, grans quantitats d'armes i de municions foren tramesos per tal d'ajudar el moviment. No obstant, sembla que el govern dels soviets i el de la Mongòlia Exterior no prestaren una assistència completa al moviment d'independència de Kholumbair, com ho havien promès, tement que fos un motiu de discòrdia entre Rússia i Japó, el qual ja havia concentrat forces a Txangtxun.

Degut a les poderoses influències japonesa i xina a Manxúria, no és fàcil que Rússia hi avanci com a Mongòlia; les seves activitats polítiques són dificultades especialment per la pressió de Xina i la severa vigilància de Japó. De totes maneres, Rússia està a l'aguait per tal d'empenyer les seves activitats econòmiques, prenent per base el ferrocarril de l'Est xinès, construït en 1897.

De conformitat amb l'acord de Mukden, 1924, la direcció d'aquest ferrocarril està en mans de Rússia, i la meitat del personal ferroviari és compon de ciutadans soviètics. El ferrocarril de l'Est xinès és l'única base de Rússia a l'Extrem Orient, i amb ell van créixer i desenrotllar-se diferents organismes industrials, comercials i financers. El colós industrial Skidelskiy està en estretes relacions amb el ferrocarril i dirigeix no solament la indústria forestal, sinó també les mines de carbó de Muling en combinació amb les autoritats de Kirin.

En el ram comercial hi ha a Kharbin sucursals de les següents empreses poderoses: Daligostol (sucursal per a l'Extrem Orient del comerç nacional), Sovtolgflot (marina mercant soviètica), Sindicat panrus de petrolis, Sindicat de filatures, Lliga central de les cooperatives panrusses, trust forestal de l'Extrem Orient, etc., etc. I com a artèria monetària per a aquests organismes, hi ha el Dalibank, banc governamental rus.

Encara que al govern soviètic li siguin prohibides les activitats polítiques dintre el marc de la sobirania xinesa, hi ha 30.000 membres pertanyents als vint sindicats de l'Associació de treballadors, dels quals s'espera una activitat com a òrgans comunistes. Les autoritats xineses, creient-los l'òrgan de la sovièticació, han volgut adoptar mesures, que culminaren en la draconiana de l'embarcament, l'estiu del 1929, del ferrocarril esmentat. Però l'incident no tardava gaire a cloure's amb la submissió per part de Xina, i la Rússia soviètica tornava a guanyar influència a la Manxúria del Nord.

El setembre de 1932 esclatà el conflicte manxurià, del qual ha resultat la recent independència de Manxúria. Si l'esdevingut afectarà en l'esdevenidor la influència russa en aquell territori, això és una qüestió que caldrà mirar amb molt d'interès.

H. T. WOKAMOTO

Viatges Marsans, S. A. Rambla Canaletes, 2 i 4 - BARCELONA. Viatge d'exploració donant la volta al món. Hemisferi Austral amb el célebre escriptor HENDRIK WILLEM VAN LOON. 75.000 kilòmetres - 142 dies. Sortida 12 gener 1934 amb el súper paquebot s/s FRANCONIA de la Cunard Line. DEMANI OPUSCLES EXPLICATIUS. Agents Generals per Espanya de CUNARD LINE, NIPPON YUSEN KAISHA LINE

EL CINEMA

L'ACTUALITAT

Temes del moment

DE L'OPERETA

Lluny de nosaltres la idea d'adoptar una actitud despectiva envers l'opereta cinematogràfica...

del qual el públic no voi passar-se, apuntat en un espectacle que la nostra generació sent cada dia més lluny de la seva manera d'entendre l'espectacle.

Es aquesta renovació que cal portar a l'extrem; a tal extrem, entenem, que acabi per fer perdre el sentit original del punt de

Annabella en «Maria», de Paul Fejos

culpa no és, naturalment, de la fórmula en ella mateixa, sinó d'aquells realitzadors no massa competents en l'art difícil i arriscat de transposar al domini tan nou del cinema els vells esquemes enquistats de l'espectacle líric teatral...

Si doncs els lectors han notat la poca atenció que hem dedicat a tants films musicals que han triomfat a Barcelona...

partida. Volem dir que el cinema hauria de tirar al dret, desentenenent-se dels vells gèneres, que és com dir desentenenent-se de les velles fórmules. Comèdia musical, opereta, revista? Què importa, amb tal que les coses rutllin com rutllen en A nous la lliberté i Le million de René Clair...

Fan falta aquí precisions, però entenem que són els productors els que les han de donar. La crítica serà modesta i es restringirà a explicar el que fan els autors, en lloc de pretendre convertir-se en profeta.

DE LA PETITA PRODUCCió

En dir petita, voldríem referir-nos a aquella producció que modestament es realitza al marge d'aquelles grans empreses, les quals dominen amb l'imperi de llurs marques el panorama general del cinema en el món. És en aquesta petita producció que té lloc, lluny de les estèrils estandaritzacions, de tant en tant, la producció d'obres mestres que sorprenden per la novetat, per un no sabem què d'emoció directa i original.

Es també a aquest tipus de producció que correspon Liebesitz, la pel·lícula que ha triomfat d'una manera esclatant a París. Un film de Viena; com ho és també La simfonia inacabada, que s'anuncia igualment com una obra excepcional.

Aquesta petita producció és d'allò més interessant, precisament perquè en produir-se lluny de les enormes maquinàries de Hollywood, contaminades d'hàbitus, permet el vol audaç d'un artista independent i encetar motius inèdits que suggereixen, després, als directores que treballen a preu fet, mitjans de renovar llur labor.

JOSEP PALAU

Advertisement for Capitol movie 'Los Gangsters del Aire' featuring Douglas Fairbanks Jr. and Bette Davis.

PANORAMA

El cinema i l'erofisme

En la revista belga Documents, que no compta encara amb gaire temps de vida i que dedica una gran part del seu contingut al cinema, J.-G. Aurioi publica un article sobre El cinema i l'erofisme.

«Tots els films americans, sense excepció — diu Aurioi — són en part o totalment concebuts, elaborats i realitzats amb intencions erotiques. I sosté l'autor que els espectadors, els amors dels quals sovint són ben pobres, van al cinema amb intencions erotiques. S'apropen més a la dona de la pantalla que a la seva pròpia, entren en la seva intimitat, espíen els seus moviments i se n'emporten la imatge movent per a cultivar-ne fervorosament el càlid record.

«Entretenint el mite de l'amor meravellós, el cinema ha fet perdre valor a l'amor quotidià i ha atribuït a les stars un poder de seducció singular i uns misteriosos secrets de voluptat. Poc importa el que elles puguin ésser sense maquillar, sense les mentides complaents de l'abillament, sense la carícia de la llum artificial. Poc importa que siguin estimades pel que no són, preses pel que no poden o no volen ésser. Les stars, per més que siguin «més vivents que la vida mateixa», no són unes criatures reals: als ulls de llurs adoradors, són absorbides per llur personatge mític.»

Teatre i cinema

Es un punt, aquest de les relacions entre teatre i cinema, sobre el qual no s'acabarà mai d'escriure.

Hi ha qui ha dit que, tot i admirar molt certs films trets d'obres de teatre, preferia sempre la realització teatral a la cinematogràfica. En canvi, Alfred Savoie acaba d'escriure el contrari, i precisament citant gairebé els mateixos exemples que el que sosté l'opinió anterior.

Alfred Savoie ha comentat la realització cinematogràfica de Knock de Jules Romains, i es preguntava com quedaria, transposada l'obra al cinema, el còmic de l'obra, basat en efectes d'estil. I, com li passà davant Jean de la Lune, ha trobat Knock film superior a Knock comèdia.

Cercant-ne l'explicació, diu: «En tota peça, per més ben feta que estigui, hi ha sempre punts morts, escenes de transició, de farciment; el cinema permet de suprimir-les, de conservar només l'essencial. Però perquè el teatre filmat sigui bo, cal primer que res que hi hagi a la base una peça excel·lent, o uns interpres per a defensar-la.»

«Conquerors»

Totes les crítiques que hem llegit d'aquest film el presenten, més que com una rèplica, com un pendant de Cavalcada. Així com aquest darrer era la història anglesa de finals de segle ençà, vista a través de la d'una família, Conquerors és la història dels Estats Units vista també a través de les vicissituds d'una família. Conquerors ha estat dirigit per William Wellmann, sota un criteri més cinematogràfic, que el de Cavalcada, film tallat una mica sota un patró teatral.

Aviat, en sessió Mirador: «Si jo tingués un milió».

Advertisement for Coliseum movie 'El Signo de la Cruz' featuring Fredric March and Elissa Landi.

Advertisement for a 4-week cinema program at Paramount.

Cinc coses del Cinema

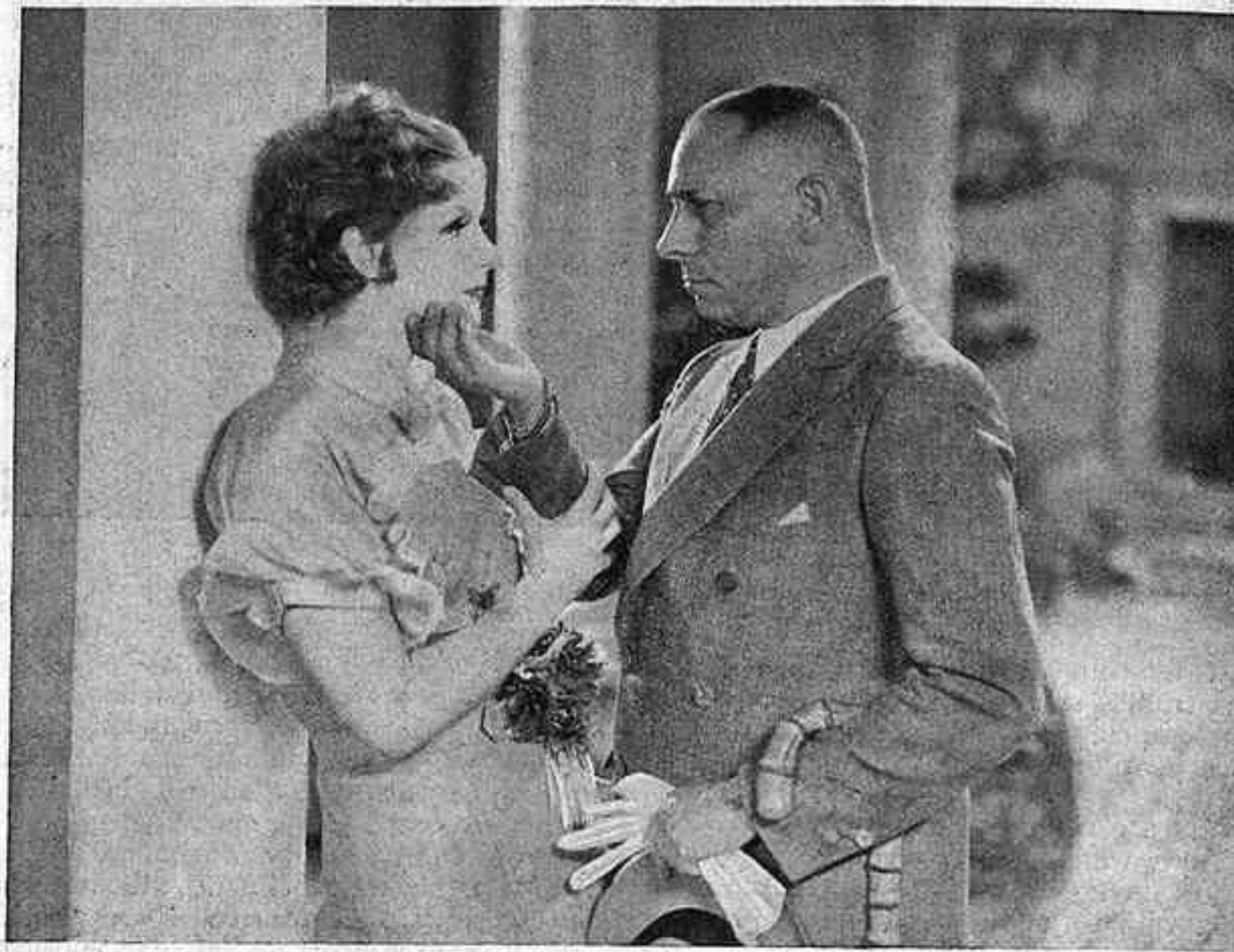
1. Fotogènia de les ulleres. — Hi hagué un temps que en la teoria cinematogràfica hi havia una mena de dogma que perjudicava moltes cintes: l'actor cinematogràfic podia portar-ho tot menys ulleres.

I tot de sobte això s'acabà perquè un actor té l'atreuiment de posar-se ulleres — no parlem, és clar, de films còmics amb les ulleres caigudes fins a la punta del nas — i després han anat venint els Emil Jannings, i els Lionel Barrymore i tants d'altres que de les ulleres ja en fan gairebé un abús.

munt d'un paquebot nordamericà. Punt final que accentua el ritme de la revista i posa un compàs d'espera — de vegades ben útil — entre la cabellera de Paul-Boncour i la roda de bicicleta que ha guanyat l'última cursa internacional.

Mil·lor aquest triangle blanc que no un fragment de música o l'aparició sobtada d'una nova llegenda.

3. Cantarelles. — «Y decimos adiós, país del almendro en flor.» Qualsevol frase com aquesta pot ésser absolutament inofensiva.

Greta Garbo i Eric von Stroheim en «Com tu em desilges»

Hom s'ha adonat que una de les coses més terriblement fotogèniques, precisament, eren unes ulleres. I que ho eren per damunt de tot pel reflex dels seus vidres. Algun film ha assolit el seu moment més fotogènic a través dels vidres d'unes ulleres.

Però no és això sol; si la fotogènia n'és més fos una bellesa no seria gran cosa. La fotogènia també és una expressió; i voler expressar un món on la gent no porta ulleres és prescindir d'un lent per cent de la humanitat molt considerable. No ho he preguntat a cap oculista, però ho he comptat al tramvia, i al concert, i al cafè: a Barcelona, de cada cent habitants divuit porten ulleres, i encara és possible que una estadística ben feta ens doni un coeficient molt més elevat.

I no és això sol encara; és que en molts moments unes ulleres, segons com es porten; segons com hi mira la persona que se'n serveix, tenen una profunditat psicològica inestimable. Willy Rogers, en aquesta meravellosa i desaparcebuda Fira de la vida de Henry King, dona a través de les seves ulleres tot un tractat de psicologia individual. I aquest exemple el podríem repetir.

I les ulleres de Harold Lloyd, preguntant algú? En primer lloc, són sense vidres. En segon lloc, són un accident de la seva persona (molt més banal), com és ara el bigoti de Chaplin o les plomes de Marlene. Dintre la història del cinema no representaran segurament cap anticipació a la fotogènia de les ulleres que han descobert els cineastes moderns.

2. Punt final. — Les diverses cases editores de revistes envien els seus operadors a les mateixes bandes. És molt possible trobar damunt d'un mateix punt el reporter de la Fox, el de la Paramount i el de la Ufa esperant que descarrilli un tren que ha de passar per sota. No gens menys, els metres de cinta que hagin pres tots plegats seran diferents els dels uns i els dels altres. Cada un portarà el seu segell inconcristible; la manera de pendre la vista, la manera de moure la màquina, la manera d'entretenir-se amb certs detalls faran que el punt i el tren descarrilat de la Paramount no siguin ben bé el mateix punt i el mateix tren de la Fox.

La Ufa ha trobat una nova manera de distingir-se, i és un punt final que posa a cada tema, que creiem encertadíssim. Un triangle blanc damunt la cinta negra indica que s'ha acabat un discurs de Hitler i que va a començar l'exhibició d'unes girls da-

Però dita pel speaker que il·lustra amb el seu comentari els films de viatges més o menys culturals, arriba a ésser intolerable. Per què aquest èmfasi, aquesta cantarella, aquest llagrimetge, total per dir que la lluna surt de nits i que el sol no es pon allà dalt de l'Artic? Diríeu que el speaker quan arriba o se'n va del país del almendro en flor o de la perla del Pacífic s'arriba a creure que és un nou Ulisses a punt d'explicar la seva gesta; i només que Ulisses no era pesat i sempre tenia pressa. No hi ha cap necessitat de dir les coses plorant perquè les dones de Ceilan porten un cistell al cap, ni és gaire oportuna la cantarella que ens explica que les dones de Nubia porten la criatura a l'esquena. Tot plegat, perquè de vegades la cantarella no et deixi sentir el so que ha captat el micròfon i et perdi el soroll de l'aigua que talla el vaixell o el tam-tam d'un xinès que exorcisa el diable.

4. Capçaleres. — A despit d'una graciosa caricatura de Mussolini i Victor Manuel plegats, a despit d'alguna bona troballa humorística, trobem absolutament innecessaris i completament anti-cinematogràfics els ninots de Jean Routier, que encapçalen alguns reportatges.

La gràcia d'un film, fins la gràcia d'un simple noticiari, ha de sortir sempre de la imatge o del so, no del que hi afegeixi l'editor amb llegendes i ninots de quarta pàgina de setmanari. Heu vist res més divertit que la reina d'Holanda fent un discurs o el príncep de Gales amb les faldillettes d'Escòcia? El ninot que li posin al davant no podrà afegir-hi mai res. Ninots al cinema? Sí; però que es moguin. Al cinema no li convenen gaire les coses estàtiques.

5. Greta Garbo, anti-vedette. — No hem estat pas nosaltres els qui ens hem engracat amb el suposat anti-vedetisme del cinema rus. Malgrat totes les seves calamitats, hem cregut sempre que la vedette era un element sovint insubstituïble dintre aquesta col·lectivitat que realitza un film.

Però als amants del cinema sense vedette, els oferim els darrers films de Greta Garbo. Una Norma Shearer, una Joan Crawford, fins una Sylvia Sydney, sempre procuren ésser dintre cada nou film Norma i Joan i Sylvia. En canvi, Greta Garbo, cada vegada — tot i ésser cada vegada més personal — és menys ella mateixa. És més la persona que li encarreguen que sigui.

No hem vist darrerament un i altre film amb Greta Garbo: hem vist un film amb Gruixinskaia i un film amb Maria.

Si això és veritat, no sabem res més fort contra el vedetisme americà.

JERONI MORAGUES

Advertisement for Femina magazine featuring a woman in a swimsuit and the text 'GRAN EXIT FENOMENAL! La superproducció musical de l'any ES UN FILM UNIVERSAL'.

Advertisement for Cinnamon Film Saló Catalunya featuring a woman's face and the text 'EXIT VERITAT Una superació del film nacional ODIÓ'.

